

Pri Dravi

Vsako vigred nam je ravnatelj ljudske šole na Suhi pripravil posebno veselje.

Čeprav je bil zelo strog in smo se ga včasih kar pošteno zbal, nam je nekega spomladanskega dne obljubil: „Jutri gremo k Dravi iskat zvončke.“

Kako smo se razveselili te napovedi! Drava namreč teče mimo naše vasice, a globoko spodaj v široki strugi, ki se vije proti Labotu. V prvih dneh meseca marca, ko sonce že segreje južno pobočje največje koroške reke, se tam dogaja pravi čudež. Zvončki se zbudijo in pokrijejo obrežje z belim plaščem.

Za nas otroke je bil to čudovit pogled. Pot do tega pravljичnega travnika pa je bila zelo strma, tako da smo morali zelo paziti, kje stopamo. Drug za drugim, kot v gosjem redu, smo previdno stopicali dol k Dravi. Po približno dvajsetminutni hoji smo končno prispeli do mogočne reke, ki je bila v tem času zelo visoka in deroča.

„Pazite, zelo pazite! Ne hodite k vodi!“ nam je zabičal učitelj. „Oglejte si ta čudež narave.“

Bilo je res pravljичno lepo. Tisoče in tisoče zvončkov nas je pozdravljalo in majalo z glavicami. Kar nismo se jih mogli nagledati.

Naenkrat pa zaslišimo rezek glas sošolke Micke, ki je zakričala: „Pomagajte, pomagajte! Drava jo je odnesla.“

„Za božjo voljo, koga?“ je zavpil učitelj.

Vsi osupli smo gledali v vodo, ki je res odnesla nekaj rdečega.

„Jopo, moja novo jopo,“ je jokavo odvrnila Micka. „Dobila sem jo za božič.“

Fantje so še poskusili z dolgim drogom, da bi rešili to Mickino dragocenost, a vse je bilo zaman. Drava jo je odnesla in je ni nikdar več prinesla nazaj.

